

om, at selve Skabelsen af disse Rettigheder allerede har en meget stor Værdi og ikke mindst maa have en saadan for det tyske Folk, der nu har omtrent 1½ Million af sine Beboere under polsk Herredømme og mellem 3 og 4 Millioner Tyske af det gamle østrigske Rige under czekoslovakisk Styre. Thi helt uden Betydning er Kontrollen alligevel ikke. Der har i de mellemliggende Tider ofte været ført Klage fra tysk Side og ikke altid med Virkning, men heller ikke altid uden Virkning. For ganske kort Tid siden har to Spørgsmaal med Hensyn til Tyskernes Stilling i Polen foreligget for Haagerdomstolen. Det ene af Spørgsmaalene gjaldt de tyske Kolonister, som i den tyske Magttid var ført ind i Polen for at bidrage til at for-tyske de polske Egne. Disse Kolonister er ved Mindretalsaftaler sikret, men Polen har tilsidesat de Forpligtelser, det havde overfor disse Kolonister. Der er klaget til Folkenes Forbund, Folkenes Forbund har henvist Sagen til Haagerdomstolen, og Haagerdomstolen har afgivet sin Udtalelse mod Polen, erklærende, at den polske Optræden ikke var forenelig med Polens internationale Forpligtelser. Der er da paa disse Omraader skabt et Udgangspunkt for en Tilstand, af hvilken der, hvis man overhovedet naar tilbage til regelmæssige, ordnede Forhold indenfor Europa, vil kunne gro meget godt i kommende Tider.

Det er bekendt, at saadanne Mindretalsaftaler ikke gælder for det Omraade, som særlig interesserer os, nemlig Sønderjylland, hvor der findes en vis tysk Befolkning Nord for Grænsen. I sin Tid, da vi spurgtes i Paris, om vi mente det nødvendigt, at noget saadant indførtes dér, afvistes det i fuld Enighed af alle danske Repræsentanter med Henvisning til den gældende danske Lovgivning; og jeg tror, vi fra dansk Side med Stolthed og Tilfredshed kan pege paa, at i den mellemliggende Tid har uden traktatmæssigt sikrede Rettigheder det tyske Mindretal Nord for den danske Grænse været gunstigere stillet end tyske Mindretal andre Steder, sikrede ved traktatmæssige Rettigheder. Jeg ser et Vidnesbyrd derom ogsaa i dette, at det ærede Medlem Hr. Schmidt i sine Taler de foregaaende Aar kun har haft meget lidt at klage over og i Aar overhovedet ikke har fremført Klage over den Maade, hvorpaa det tyske Mindretal Nord for den danske Grænse bliver behandlet. Som Forholdene hidtil har udviklet sig, kunde der maaske være mere Grund til en saadan Mindretalsbeskyttelse for de danske Mindretal Syd for Grænsen.

Om disse ønsker jeg kun at tilføje, at det Ønske, der har været fremført fra adskillige Sider ogsaa under denne Forhandling om, at man fra dansk Side maatte yde dem økonomisk Støtte, deles, som alle ærede Medlemmer ved, fuldt ud af vort Parti, idet vi erkender, at foreløbig er de Vilkaar, der bydes dem fra tysk Side, af en saadan Karakter, at en dansk Støtte af denne Art kan være særdeles vel begrundet. Men naar det ærede Medlem Hr. Schmidt talte om Tilbøjelighed til at udnytte Tysklands nuværende Vanskeligheder, saa erkender jeg, at der kan være Grupper indenfor det danske Folk, som ikke ganske har modstaaet Fristelsen dertil. Udgivelsen af tyske Blade med dansk agitatorisk Tilsnit forekommer mig at være en beklagelig Handling, som jeg tror, et meget stort Flertal af det danske Folk ingenlunde ser paa med Tilfredshed. Men vi har alligevel al mulig Grund til atter og atter at understrege, at fra dansk Side er der intet Ønske om at udnytte Tysklands nuværende særegne Vanskeligheder, og der knytter sig for Danmark saa vist intet Haab til den Opløsningstilstand, hvori det tyske Rige for Tiden synes at være. Vi for vort Vedkommende har al mulig Grund til at være interesserede i, at de hurtigst muligt kommer ud derover indenfor det store tyske Rige, baade af Hensyn til det økonomiske og af Hensyn til det nationale Naboskab. En Sønderlemmelse af Tyskland i en Gruppe af mindre Stater betyder lang Tids fortsat national Uro i Europa. Thi man kan jo ikke tvivle om, at det vil føre til den voldsomste Bevægelse for inden alt for længe at samle de adsplittede Dele; og de Stridigheder, som vilde opstaa i Forbindelse dermed, vilde true Forholdene i Europa paa en Maade, som kunde blive af skæbnsvanger og farlig Betydning for vort Fædreland.

Efter disse Udtalelser til det ærede Medlem Hr. Schmidt har jeg nogle Ord at vende til den højtærede Forsvarsminister. Jeg ønsker for det første at understrege, at den Gang den Finanslov drøftedes her, for hvilken der nu foreligger Statsregnskab, hævdede man fra Ministeriets og Flertallets Side med stor Styrke, at en Bevilling af 58½ Mill. Kr. paa de militære Budgetter var fornøden. Vi hævdede, at dette Beløb var alt for højt anslaaet; og Forholdet er nu dette, at Statsregnskabet viser et Beløb af 52,8 Millioner, næsten 6 Mill. Kr. mindre end den Bevilling, som man med saa stor Iver den Gang førte igennem, idet jeg her tager Hensyn til ogsaa de Ændringer, som foregik paa Tillægsbevillingsloven. Jeg ved